

geldt zeker voor Nederland. Besloten is dat de DSM-V geleidelijk aan zou worden ingevoerd. In dat kader heeft de Minister van VWS bijvoorbeeld aangegeven dat het Zorginstituut verzekerde afspraken voor geneeskundige GGZ vanaf 1 januari 2017 duidt en uitlegt op grond van de DSM-V.

Voor appelland was de overgang naar de DSM-V aanleiding om het verslag van de door het CBR ingeschakelde psychiater en psycholoog ter discussie te stellen. Zij hadden zich volgens hem ten onrechte gebaseerd op de DSM-IV-TR, overigens zonder dat duidelijk werd in hoeverre zij dan niet de diagnose alcoholmisbruik hadden kunnen stellen. In dat licht bezien verbaast het niet dat de Afdeling deze grond verwert, nog los van de omstandigheid dat de Afdeling eerder had geconstateerd dat de reikwijdte van de paragrafen opgenomen in de bijlage behorende bij de Regeling eisen geschiktheid 2000 zich niet beperken tot de DSM-IV-TR of DSM-V (ABRvS 15 november 2017, ECLI:NL:RVS:2017:3100). Dit verklaart waarom de Afdeling vasthoudt aan haar bestaande (standaard)overweging. Dat appelland zijn eigen oordeel niet nader had gemotiveerd en geen tegenonderzoek van een medisch deskundige had overgelegd, waren bijkomende redenen voor de Afdeling om het aangevallen besluit van het CBR niet te vernietigen.

3. Dat appellants grond met betrekking tot de gestelde dubbele bestraffing geen doel treft is evenmin verrassend. De inname van het rijbewijs is een andersoortige maatregel dan het opleggen van de verplichting tot deelname aan een alcoholslotprogramma (ASP), een bevoegdheid die het CBR op grond van de Wvs toekomt (art. 4aa onder e WVV). Met betrekking tot het ASP heeft de Hoge Raad recentelijk bepaald dat deze maatregel in combinatie met een strafrechtelijke vervolging een vorm van dubbele bestraffing vormt (HR 3 maart 2015, ECLI:NL:HR:2015:434, AB 2015/159, m.nt. R. Stijnen). De inname van het rijbewijs is een bevoegdheid waarvan het CBR gebruik kan en moet maken indien de houder van een rijbewijs niet langer rijvaardig of rijgeschikt is. Het karakter van deze maatregel verandert niet indien, zoals in de bovenstaande zaak, het de politie is geweest die het CBR heeft meegedeeld dat er een vermoeden is dat een houder van een rijbewijs niet langer rijvaardig of rijgeschikt is. Indien die vermoedens door onderzoek worden bevestigd, gaat het CBR over tot ongeldigverklaring van het rijbewijs. Dat laatste is overigens eveneens het geval indien de houder van een rijbewijs weigert mee te werken aan een door de politie uitgevoerde alcohol- of drugscontrole (art. 164 WVV).

In deze zaak is appelland door zowel een psychiater als een psycholoog onderzocht. Dat heeft geresulteerd in een – kennelijk – gezamenlijk

‘verslag’ waarin de diagnose alcoholmisbruik is gesteld. Uit de uitspraak komt niet naar voren waarom de Afdeling dit verslag aanmerkt als een ‘psychiatrische rapportage’ (r.o. 3.2). Los van de omstandigheid dat deze term niet voorkomt in de WVV, is het nog niet zo dat een verslag van een onderzoek waarbij (ook) een psychiater is betrokken daarmee automatisch ‘psychiatrisch’ wordt. Dit is natuurlijk een ondergeschikt punt, maar bij lezing van de uitspraak roept deze benaming wel vragen op.

4. De les die uit de bovenstaande uitspraak kan worden getrokken, is dat de Afdeling het in beginsel aan het CBR laat op basis van welk classificatiesysteem hij een houder van een rijbewijs wenst te laten onderzoeken. Indien de betrokkene de onderzoeksuitkomsten wil aanvechten, zal hij daarvoor inhoudelijke argumenten moeten aandragen, bij voorkeur in combinatie met een medisch tegenonderzoek. Dat de inname van een rijbewijs niet kan worden gelijkgesteld met een ASP of een andere strafrechtelijke maatregel wekt geen verbazing. Appelland had er alles bij elkaar verstandig aan gedaan zich te laten bijstaan door een advocaat of een andere deskundige, zodat hij zich de moeite van een hoger beroep had kunnen besparen.

A.C. Hendriks

AB 2018/47

AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK VAN DE RAAD VAN STATE

8 november 2017, nr. 201605084/1/A1
(Mrs. H.G. Lubberdink, W. Sorgdrager, J.Th. Drop)
m.nt. H.F.M.W. van Rijswijk

Art. 2.1 lid 1 aanhef en onder c, art. 6.21 Waterwet

Milieurecht Totaal 2018/6721
Omgevingsvergunning in de praktijk 2017/7705
Milieurecht Totaal 2017/6708
ECLI:NL:RVS:2017:2999

Het gebruik van de sloot door grondschipper en rondvaartboten vervult een maatschappelijke functie door een watersysteem als bedoeld in art. 2.1 lid 1 aanhef en onder c Waterwet. Dit leidt ertoe dat als een aanvraag om vergunning niet verenigbaar is met de vaarfunctie van het water, de vergunning door het college geweigerd moet worden. Of het college al dan niet als vaarwegbeheerder moet worden aangemerkt, is daarbij niet van belang.

Op grond van art. 6.21 jo. art. 2.1 Waterwet moet een vergunning geweigerd worden indien de verlening

daarvan onverenigbaar is met de vervulling van maatschappelijke functies door watersystemen. Onder verwijzing naar haar uitspraken van 8 juli 2015 (ECLI:NL:RVS:2015:2154 en ECLI:NL:RVS:2015:2159) overweegt de Afdeling dat het gebruik van de sloot door grondschippers en rondvaartboten – waaronder de rondvaartboten van Stichting Rondvaartboten en Promotie Boskoop – een maatschappelijke functie door een watersysteem als bedoeld in art. 2.1 lid 1 aanhef en onder c Waterwet vervult. Dit blijkt ook uit de geschiedenis van de totstandkoming van deze bepaling (Kamerstukken II 2006/07, 30818, 3, p. 90). Dit leidt ertoe dat als een aanvraag om vergunning niet verenigbaar is met de vaarfunctie van het water, de vergunning door het college geweigerd moet worden. Of het college al dan niet als vaarwegbeheerder moet worden aangemerkt, is daarbij niet van belang.

Het college heeft zich op het standpunt gesteld dat de demping van de sloot onverenigbaar is met de vaarfunctie van het water. De Afdeling ziet geen aanleiding voor het oordeel dat het college niet tot deze conclusie heeft mogen komen. Het door appellant voorgestelde alternatief maakt dat niet anders, reeds omdat de door hem bedoelde sloot ten tijde van het besluit van 20 oktober 2015 niet zonder meer bevaarbaar was. De rechtbank heeft dan ook terecht geconcludeerd dat het college terecht geweigerd heeft de vergunning te verlenen.

Uitspraak op het hoger beroep van:
Appellant, te Boskoop, gemeente Alphen aan den Rijn,
tegen de uitspraak van de Rechtbank Den Haag van 31 mei 2016 in 15/8716 in het geding tussen:
Appellant,
en
Het college van dijkgraaf en hoogheemraden van het Hoogheemraadschap van Rijnland.

Procesverloop

Bij besluit van 22 april 2015 heeft het college aan appellant vergunning verleend voor onder meer het dempen van 300 m² oppervlaktewater op het perceel aan de locatie te Boskoop.

Bij besluit van 20 oktober 2015 heeft het college naar aanleiding van onder meer het bezwaar van Stichting Rondvaarten en Promotie Boskoop de vergunning van 22 april 2015 ingetrokken.

Bij uitspraak van 31 mei 2016 heeft de rechtbank het door appellant daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht (niet opgenomen; *red.*).

Tegen deze uitspraak heeft appellant hoger beroep ingesteld.

Het college heeft een schriftelijke uiteenzetting ingediend.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 2 juni 2017, waar appellant, bijgestaan door mr. G.G. Kranendonk, en het college, vertegenwoordigd door drs. R. van der Heiden en ing. S. van Dijk, zijn verschenen.

Overwegingen

1. Appellant is eigenaar van een boomkwekerij. Het perceel waar deze boomkwekerij op wordt geëxploiteerd, wordt doorsneden door een sloot. Om de beide helften met elkaar te verbinden, wordt gebruik gemaakt van een brug. De sloot wordt gebruikt door grondschippers en rondvaartboten. Appellant wil deze sloot dempen om zijn bedrijfsvoering efficiënter te maken.

Bij besluit van 22 april 2015 heeft het college appellant vergunning verleend om de sloot te dempen. Hiertegen is onder meer door Stichting Rondvaarten en Promotie Boskoop bezwaar gemaakt. Het besluit op bezwaar van 20 oktober 2015 komt erop neer dat het college het besluit van 22 april 2015 heeft herroepen en alsnog heeft geweigerd de aangevraagde vergunning te verlenen. Het college heeft zich op het standpunt gesteld dat het ten onrechte niet het belang van de vaarwegfunctie van de sloot bij het besluit van 22 april 2015 heeft betrokken en heeft geconcludeerd dat dit belang zich tegen vergunningverlening verzet. De rechtbank heeft het besluit van 20 oktober 2015 in stand gelaten.

2. Appellant betoogt dat de rechtbank niet heeft onderkend dat het college de vergunning niet had mogen weigeren op grond van strijd met de vaarwegfunctie. Volgens appellant kan dit belang alleen bij de vergunningverlening betrokken worden indien het college is aangemerkt als vaarwegbeheerder, hetgeen hier, aldus appellant, niet het geval is. Appellant betoogt verder dat het belang van Stichting Rondvaartboten en Promotie Boskoop geen belang is dat op grond van de Waterwet bij de belangenafweging kon worden betrokken, in tegenstelling tot zijn belang bij een efficiëntere bedrijfsvoering. Hij wijst er verder op dat er een alternatieve vaarroute aanwezig is waarvan de grondschippers en rondvaartboten gebruik kunnen maken.

2.1. Artikel 6.21 van de Waterwet luidt:

“Een vergunning wordt geweigerd, voor zover verlening daarvan niet verenigbaar is met de doelstellingen in artikel 2.1 [...]”

Artikel 2.1, eerste lid, luidt:

“De toepassing van deze wet is gericht op:

a. voorkoming en waar nodig beperking van overstromingen, wateroverlast en waterschaarste, in samenhang met

- b. bescherming en verbetering van de chemische en ecologische kwaliteit van watersystemen en
- c. vervulling van maatschappelijke functies door watersystemen.”

2.2. Op grond van artikel 6.21 in samenhang met artikel 2.1 van de Waterwet moet een vergunning geweigerd worden indien verlening daarvan onverenigbaar is met de vervulling van maatschappelijke functies door watersystemen. Onder verwijzing naar haar uitspraken van 8 juli 2015 (ECLI:NL:RVS:2015:2154 en ECLI:NL:RVS:2015:2159) overweegt de Afdeling dat het gebruik van de sloot door grondschippers en rondvaartboten – waaronder de rondvaartboten van Stichting Rondvaartboten en Promotie Boskoop – een maatschappelijke functie door een watersysteem als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder c, van de Waterwet vervult. Dit blijkt ook uit de geschiedenis van de totstandkoming van deze bepaling (*Kamerstukken II* 2006/07, 30818, 3, p. 90). Dit leidt ertoe dat als een aanvraag om vergunning niet verenigbaar is met de vaarfunctie van het water, de vergunning door het college geweigerd moet worden. Of het college al dan niet als vaarwegbeheerder moet worden aangemerkt, is daarbij niet van belang.

Het college heeft zich op het standpunt gesteld dat de demping van de sloot onverenigbaar is met de vaarfunctie van het water. De Afdeling ziet geen aanleiding voor het oordeel dat het college niet tot deze conclusie heeft mogen komen. Het door appellant voorgestelde alternatief maakt dat niet anders, reeds omdat de door hem bedoelde sloot ten tijde van het besluit van 20 oktober 2015 niet zonder meer bevaarbaar was. De rechtbank heeft dan ook terecht geconcludeerd dat het college terecht geweigerd heeft de vergunning te verlenen. Indien, zoals gesteld, de alternatieve vaarroute inmiddels bevaarbaar is, zou een nieuwe aanvraag ingediend kunnen worden. Het college dient dan de nieuwe situatie aan de doelstellingen genoemd in artikel 2.1, eerste lid, van de Waterwet te toetsen.

Het betoeg faalt.

3. Het hoger beroep is ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.
4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Noot

1. Wederom een uitspraak over het toetsingskader van de Waterwet dat vanzelfsprekend nauw samenhangt met de doelstellingen van de wet. Het toetsingskader houdt in dat een watervergunning moet worden geweigerd voor zover verlening daarvan onverenigbaar is met de doelstellingen van de Waterwet (art. 6.21 Waterwet). De doelstellingen van de Waterwet zijn: ‘de voorkoming en waar nodig beperking van overstromingen, wateroverlast en waterschaarste, in samenhang met bescherming en verbetering van de chemische en ecologische kwaliteit van watersystemen en vervulling van maatschappelijke functies door watersystemen’ (art. 2.1 Waterwet). Het lijkt tijd om de jurisprudentie op een rijtje te zetten.

2. De eerste uitspraak van de Afdeling die aanleiding gaf voor discussie was van 14 augustus 2013 (AB 2013/318, *steigers in ringvaart Haarlemmermeer*). De Afdeling oordeelt dat de Waterwet (hierna: Wtw) een strikter toetsingskader kent dan de wet- en regelgeving van voor de inwerkingtreding van de Wtw. Op grond van art. 6.21 Waterwet kan bij de besluitvorming omtrent de verlening van de watervergunning uitsluitend nog met waterstaatkundige belangen rekening gehouden worden. Er is geen ruimte voor een zogenaamde brede kijk bij de behartiging van de taken in het kader van het waterbeheer. Reden hiervoor zou kunnen zijn dat de Waterwet een geïntegreerde afweging van waterstaatkundige belangen mogelijk maakt én dat de doelstelling dat het watersysteem aan zijn maatschappelijke functies moet kunnen voldoen een voldoende ruime reikwijdte voor een belangenafweging biedt, terwijl tegelijkertijd binnen het wettelijke toetsingskader wordt gebleven zodat aan het specialiteitsbeginsel wordt voldaan.

3. Op 25 juni 2014 (AB 2014/351, *rondvaart Oosterschelde naar themapark*) volgt een volgende uitspraak van de Afdeling over het toetsingskader, waarin wordt geoordeeld dat recreatie en rondvaart raken aan de vervulling van de maatschappelijke functie van een watersysteem en dat de veiligheid aan boord van een rondvaartboot moet worden meegenomen bij de belangenafweging. De veiligheid op land (waar de boot heen vaart) maakt echter geen deel uit van het toetsingskader. Er kan discussie ontstaan over de vraag of die maatschappelijke functies moeten zijn aangewezen in het beheerplan van de verweerder maar dat is volgens de Afdeling niet noodzakelijk, ondanks dat de wetgeving met de bijbehorende toelichting die indruk wel wekt (art. 4.1 lid 3 onder c en art. 4.4 lid 2 onder a Waterwet en *Kamerstukken II* 2006/07, 30818, 3, p.

36–37). Het feitelijke gebruik van het watersysteem is doorslaggevend.

4. Na een uitspraak van de Rechtbank Limburg (Rb. Limburg 11 juli 2014, *M en R* 2014/141, m.nt. F.A.G. Groothuijse) volgt een Afdelingsuitspraak van 8 juli 2015 (AB 2016/151, *baggerwerkzaamheden de Donge, gemeentelijk water Geertruidenberg*) waarin de Afdeling oordeelt dat ook belangen buiten het beheersgebied van het waterschap binnen het te hanteren toetsingskader vallen.

5. In haar uitspraak van 8 februari 2017 (201602108/1/A1, m.nt. F.A.G. Groothuijse in AB 2017/93) oordeelt de Afdeling dat de bij de besluitvorming te verrichten belangenafweging slechts betrekking kan hebben op waterstaatkundige belangen en dat daarom aan de door appellant gestelde privaatrechtelijke belemmeringen niet kan worden toegekomen. De Afdeling verwijst hierbij naar haar uitspraak van 30 maart 2016 (ECLI:NL:RVS:2016:850) waarin wordt overwogen dat het al dan niet bestaan van evidente privaatrechtelijke belemmeringen niet valt te herleiden tot de doelstellingen van art. 2.1 Waterwet, zodat dat geen reden kan zijn om een watervergunning te weigeren. Groothuijse wijst in zijn annotatie nog op het onderscheid welke belangen kunnen leiden tot de weigering van de watervergunning en welke belangen kunnen worden betrokken bij de beslissing op een aanvraag om een watervergunning. Hij baseert zich op de wetsgeschiedenis als hij betoogt: “Uit de tekst van art. 6.21 Wtw kan niet anders worden afgeleid dan dat uitsluitend onverenigbaarheid met de doelstellingen van de art. 2.1 Wtw kan leiden tot een weigering van de watervergunning. Dat betekent echter niet dat bij de beslissing op een aanvraag om een watervergunning uitsluitend rekening mag worden gehouden met deze waterstaatkundige belangen. De belangenafweging die het bevoegd gezag moet verrichten is namelijk breder dan alleen de afweging of een watervergunning gelet op de doelstellingen van de Waterwet moet worden geweigerd of moet worden verleend. Tevens zal het bevoegd gezag moeten bezien of en in hoeverre waterstaatbelangen of andere bij het besluit betrokken belangen aanleiding geven tot het verbinden van beperkingen en/of voorschriften aan de watervergunning. Nu uit art. 6.21 Wtw noch uit enige andere bepaling uit de Waterwet voortvloeit dat bij het stellen van die voorschriften en beperkingen uitsluitend waterstaatkundige belangen mogen worden betrokken, zal het bevoegd gezag daarbij op grond van art. 3:4 Awb alle betrokken belangen moeten betrekken. Art. 6.21 Wtw beperkt de uitkomst van de belangenafweging die het bevoegd gezag bij het beslissen op een aanvraag om watervergunning

dient te verrichten slechts in zoverre, dat andere dan waterstaatbelangen niet kunnen leiden tot een weigering van de watervergunning. De memorie van toelichting bij de Waterwet laat daar overigens ook geen twijfel over bestaan (*Kamerstukken II* 2006/07, 30818, 3, p. 123): “Voor de volledigheid zij nog opgemerkt dat de bevoegdheid om voorschriften of beperkingen aan een vergunning te verbinden ook kan worden aangewend ter bescherming van de belangen van derden; zij is niet beperkt tot de belangen van het waterbeheer of de bijzondere belangen, bedoeld in de artikelen 6.7 en 6.18. Dit volgt reeds uit artikel 3:4 van de Algemene wet bestuursrecht, dat een afweging van de rechtstreeks bij een besluit betrokken belangen voorschrijft [sic.]. Een vergunning mag weliswaar niet worden geweigerd omwille van de belangen van derden (tenzij dat uitdrukkelijk als weigeringsgrond is opgenomen), maar met de belangen van derden dient wel rekening te worden gehouden waar het gaat om de wijze waarop de te vergunnen handeling zal worden uitgevoerd en de in verband daarmee aan de vergunning te verbinden voorschriften.” Het onderscheid is volgens Groothuijse onder het regime van de Omgevingswet niet meer relevant omdat het verbinden van voorschriften aan de omgevingsvergunning uitsluitend mogelijk is voor zover dat nodig is met het oog op beoordelingskaders (toetsingskader) voor de omgevingsvergunning (art. 5.34 Ow jo. afdeling 8.9 van de Consultatieversie van het Besluit kwaliteit leefomgeving en de Waterschapsverordening voor zover het de watervergunning betreft). Dit betekent dat de Ow niet langer ruimte zal laten voor het betrekken van andere dan waterstaatsbelangen bij het verbinden van voorschriften aan de omgevingsvergunning voor wateractiviteiten.

6. In de onderhavige uitspraak van de Afdeling worden bovenstaande lijnen gecombineerd:

- er kan bij de vraag of een vergunning verleend kan worden uitsluitend rekening gehouden worden met waterstaatkundige belangen;
- recreatie en rondvaarten vallen onder de doelstellingen van de Waterwet omdat dit valt binnen het doel dat een watersysteem aan zijn functies moet kunnen voldoen;
- de uitspraak maakt niet duidelijk of de recreatieve functie ook als zodanig in het waterbeheerplan is opgenomen, maar dat is naar het oordeel van de Afdeling ook niet relevant;
- het belang waar appellant zich op beroept te weten ‘zijn belang bij een efficiëntere bedrijfsvoering’ is daarentegen geen belang dat bij de besluitvorming kan worden betrokken want een privaat belang;
- het gegeven dat het bevoegd gezag voor de watervergunning – in casu het college van dijk-

graaf en hoogheemraden van het Hoogheemraadschap van Rijnland – geen vaarwegbeheerder is, is daarbij niet van belang. Deze situatie verschilt echter van de casus Geertruidenberg, nu het college wel beheerder is van de sloot die appellante zou willen dempen en de activiteit dus plaats zou vinden binnen haar beheergebied.
H.F.M.W. van Rijswijk

AB 2018/48

AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK VAN DE RAAD VAN STATE

16 augustus 2017, nr. 201408963/1/A3
(Mrs. P.B.M.J. van der Beek-Gillessen, B.J. Schueler, A.B.M. Hent)
m.nt. H.D. Tolsma

Art. 1, 10, 11 Wob; art. 1.1, 19.1a Wm

Gst. 2018/8
Milieurecht Totaal 2017/6672
ECLI:NL:RVS:2017:2211

In aansluiting op Europese rechtspraak verruimt de Afdeling bestuursrechtpraak de uitleg van het begrip emissiegegevens. Het betreft niet enkel gegevens die de daadwerkelijke uitstoot betreffen.

Gelet op voormelde overwegingen uit de arresten Bayer CropScience en Commissie/ACC is de Afdeling van oordeel dat Greenpeace terecht heeft betoogd dat het college van een te beperkte uitleg van het begrip emissiegegevens is uitgegaan. Hiertoe wordt overwogen dat het college voor de uitleg van het begrip emissiegegevens is aangesloten bij de jurisprudentie van de Afdeling. De uitleg die de Afdeling heeft gegeven aan het begrip emissiegegevens, bijvoorbeeld in de uitspraak van 28 oktober 2009, ECLI:NL:RVS:2009:BK1375, en de uitspraak van 4 mei 2010, ECLI:NL:RVS:2010:BM3265, is echter beperkter dan de uitleg die het Hof aan dat begrip heeft gegeven in de arresten Bayer CropScience en Commissie/ACC. Hierbij is van belang dat uit die arresten kan worden afgeleid dat onder de begrippen 'emissies in het milieu' en 'informatie over emissies in het milieu' niet alleen gegevens moeten worden begrepen die de daadwerkelijke uitstoot betreffen, maar ook de gegevens over de invloeden van die emissies op het milieu alsook de gegevens die het publiek in staat stellen te controleren of beoordeling van de daadwerkelijke of voorzienbare emissies, welke beoordeling aan de besluitvorming door een bestuursorgaan ten grondslag heeft gelegen, juist is.

Uitspraak in het geding tussen:

De Stichting Greenpeace Nederland, gevestigd te Amsterdam, appellante,
en
Het college van gedeputeerde staten van Groningen.

Procesverloop

Bij uitspraak van 16 juli 2014, ECLI:NL:RVS:2014:2621, heeft de Afdeling het door Greenpeace tegen de uitspraak van de rechtbank Noord-Nederland van 18 juli 2013 in zaak nr. 12/796 ingestelde hoger beroep ongegrond verklaard, de door het college en RWE ingestelde hoger beroep gegrond verklaard, de uitspraak van de rechtbank vernietigd, voor zover daarbij de besluiten van 15 augustus 2012, 6 november 2012, 4 december 2012 en 15 januari 2013 zijn vernietigd, voor zover daarbij is beslist over openbaarmaking van 208 met nummer genoemde documenten.

Voorts heeft de Afdeling het bij de rechtbank ingestelde beroep van Greenpeace gegrond verklaard, de besluiten van 6 november 2012, 4 december 2012 en 15 januari 2013 vernietigd, voor zover daarbij is beslist over openbaarmaking van de documenten met nummers 34, 122, 210, 631, 969, 973, 1027, 1043, 1075, 1104, 1114, 1136, 1332, 1411, 1563, 1679, 1686 en 1722, de uitspraak van de rechtbank voor het overige bevestigd, het beroep van Greenpeace tegen het besluit van 11 september 2013 gegrond verklaard en dat besluit vernietigd.

Ten slotte heeft de Afdeling bepaald dat tegen het door het college nieuw te nemen besluit op het bezwaar van Greenpeace slechts bij de Afdeling beroep kan worden ingesteld.

Bij besluit van 23 september 2014 heeft het college opnieuw beslissend het door Greenpeace gemaakte bezwaar deels gegrond verklaard.

Tegen dit besluit heeft Greenpeace beroep ingesteld.

Het college heeft een schriftelijke uiteenzetting gegeven.

Bij brieven van 2 maart 2015, 9 maart 2015, 29 mei 2015 en 7 juli 2015 hebben onderscheidenlijk RWE, Greenpeace, Groningen Seaports en Nuon de Afdeling toestemming verleend als bedoeld in artikel 8:29, vijfde lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb).

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 4 augustus 2015, waar Greenpeace, vertegenwoordigd door W.T. Wiskerke, bijgestaan door mr. B.N. Kloostera, advocaat te Amsterdam, het college, vertegenwoordigd door R.J. Groenveld, en RWE, vertegenwoordigd door P.J.W.G. Schouwenberg, bijgestaan door mr. B. Vis, advocaat te Amsterdam, zijn verschenen.